

[Vanggaard.]

jeg vil erkende, at vi gennem vor Lovgivning i ret betydelig Grad er socialiserede, det kommer vi ikke udenom, ved Love, som i alt Fald det Parti, jeg tilhører, ikke alene har medvirket til, men endogsaa tidt er gaaet i Spidsen for. Vi har Arbejdsleds-forsikringen, og vi har Syge- og Invaliditetsforsikringen, og der kan jo ikke opstilles nogen principiel Adskillelse mellem disse Forsikringer og en Alderdomsinvaliditetsforsikring. De hviler ganske paa det samme Grundlag, og vi kommer jo til at erkende, at hvis vi saadan skal tage, om jeg saa maa sige, den liberale Idé i sin Renhed, saa bliver der vel ikke andet, vi kan tillade, end Fattigunderstøttelse, og saa skrappt ønsker jeg ikke den Idé, som jeg ellers er en nok saa ivrig Tilhænger af, defineret. Jeg synes ogsaa, vi maa erkende, at naar den enkelte kan stille Krav til Statskassen om Understøttelse efter Aldersrenteloven o. s. v., er der ogsaa noget berettiget i, at Statsmagten stiller et Krav til den enkelte; det synes jeg er et rent praktisk Ræsonnement, saa kan vi lade baade Systemer og Teorier hvile.

Jeg gjorde mig i Fjor her i Tinget til Talsmand for en supplerende Forsikring til den Aldersrentenydelse, vi har, idet jeg gik ud fra, at vi kunde være naaet videre ad Forsikringens Vej, end vi er, hvis vi var begyndt for adskillige Aar siden. Vi er kommet op paa en vederlagsfri Aldersrentenydelse, der andrager omtrent et lige saa stort Beløb som det, Norge og Sverige tilsammen giver til Supplering, dels til Folkeforsikring, dels til Alderdomsunderstøttelse. Vi var sikkert ikke kommet op paa saa højt et Tal, hvis vi var kommet ind paa Folkeforsikring tidligere. Jeg mener, det havde været til Gavn for Folkesamfundets Sundhed og det økonomiske Liv i sin Helhed og i Virkeligheden ogsaa til stor Gavn for Arbejderklassen. Jeg regner imidlertid med den Kendsgerning, at det ikke er sket. Men da der stadig væk stilles Krav om yderligere Udvidelse af den bestaaende Understøttelse, har jeg fremhævet — og ogsaa fra mit Partis Side er det stærkt fremhævet —, at skal man højere op, maa det være ad Forsikringens Vej, og for at være i Relation til de Tanker skitserede jeg her i Fjor et Forslag, hvorefter enhver fra det 18de til det 55de Aar skulde yde 1½ Kr. om Maaneden til sin egen Forsikring. Det vilde opbygget paa det rent forsikringsmæssigt Grundlag efter den Beregning, jeg fik udført i Indenrigsministeriet, andrage 338 Kr. aarlig for den enkelte Person ved 65 Aars Alderen,

altsaa for et Ægtepar 676 Kr.; det vilde ikke være, udtalte jeg, en uvæsentlig Hjælp til den Aldersrente, det offentlige giver. Saa er det sagt, at det evner Arbejderne ikke at svare. Ja, det gøder i alt Fald ikke, mener jeg, den fagforeningslønnede Arbejder i Byen; hans Lønforhold er jo saadan, at han i Virkeligheden nærmest nu maa regnes at være rykket op i det, vi kalder for Middelstanden. Det kan maaske knibe for Smaa-kaarsfolk paa Landet, for enkelte Husmænd, men jeg tror ikke, det kan knibe for den egentlig faglønnede Arbejder. Han har jo Udgifter, der siger Sparto til dette, til forskellige Ting, Udgifter, som det sikkert var muligt at indskrænke med et saa stort Beløb, at han med Lethed kunde svare disse 1½ Kr. om Maaneden.

Denne Tanke fik ogsaa Tilslutning fra mit Partis tidligere Ordfører i nærværende Sag Hr. Rahbek, der udtalte sig ganske paa samme Maade overfor det konservative Forslag: at Tiden til at erstatte Aldersrente med en Folkeforsikring sikkert var forpasset, og det, man maatte tænke paa nu, var den supplerende Forsikring. Han gik ganske ind for de selv samme Tanker, som jeg her har nævnt jeg gjorde mig til Talsmand for, og han udtalte endda, at man maaske kunde gaa lidt videre ved at hæve Præmien til 2 Kr. om Maaneden, hvorved den enkelte jo ved 65 Aars Alderen vilde faa et ikke uvæsentligt større Beløb end det, jeg her har nævnt.

Ogsaa det ærede Medlem Hr. Krag, den daværende Indenrigsminister, gik i sin Polemik imod Enkelthederne i det konservative Folkeforsikringsforslag ind for det samme — jeg maa maaske med den højt-ærede Formands Tilladelse lige citere et lille Stykke. Det ærede Medlem Hr. Krag blev af den konservative Ordfører beskyldt for at tage Afstand fra Folkeforsikringstanken, men saa udtalte det ærede Medlem Hr. Krag følgende:

„Jeg har der taget fuldstændig positiv Stilling til Folkeforsikringstanken, jeg har udtrykt min Erkendelse af dennes folkeopdragende Betydning, jeg har erkendt dens Betydning til Styrkelse af Selvhjælpvillien og til Genrejsning af denne Villie, hvor den maatte være i Forfald, og det er vist desværre ikke helt faa Steder i vort Folk, at det er Tilfældet.“
Dernæst kommer det ærede Medlem Hr. Krag ind paa, at en Erstatning af Aldersrenten med hel eller delvis Folkeforsikring anser han for uigennemførlig, og saa tilføjer han, at

„videre end til en Supplering og en